

RADOSZA ATTILA
GESZTUS ÉS FÉNY / GESTURE & LIGHT

2010 – 2017

PÁPAI EMESE MOZGÁS, MINT LÉTFORMA

Az igazi művészet az eszményiben gyökerezik s afelé törekszik,
reális alapja van, ő maga azonban nem realiztikus.¹ (J. W. Goethe)

Radosza Attila 1965-ben született Győrben. 1987-ben szerzett diplomát a Magyar Képzőművészeti Főiskola sokszorosító grafika szakán. Ebben az évben Kondor Béla díjat kapott, 1989-1992 között Derkovits ösztöndíjban részesült, 2006-ban pedig az Art Flexum Symposium díját nyerte el.

1998-2001 között posztgraduális tanulmányokat folytatott a Pécsi Tudományegyetem festő szakán, ahol Keserü Ilona volt a mestere. Ezzel párhuzamosan a göteborgi egyetem művészeti kurzusait látogatta. DLA fokozatát 2003-ban a Szabadság és korlátok a nonfiguratív festészetben című disszertációjával szerezte a Pécsi Tudományegyetem Művészeti Karán.

1992 óta a Győri Tánc- és Képzőművészeti Szakközépiskola képzőművészeti tagozatának tanára, 2008 óta pedig docens a győri Széchenyi István Egyetemen.

Tagja a Magyar Grafikusművészek Szövetségének, a Magyar Alkotóművészek Országos Egyesületének, valamint a Győri Grafikai Műhely Egyesület vezetőségének. 1998-ban a győri Raab-Art művészeti csoport egyik alapítója volt.

1987 óta szerepel rendszeresen hazai és külföldi önálló és csoportos kiállításokon.

SZELLEMI HÁTTER

Radosza Attila kettős szemlélettel rendelkező alkotó, aki miközben teljes mértékben részt vesz az alkotás hagyományos és ösztönös folyamatában, mintegy kívülállóként, szünet nélkül reflektál. Egyszemélyben és egyszerre dolgozik és feldolgoz, létrehoz és értelmez.

A Pécsi Tudományegyetem Képzőművészeti Mesteriskolájának növendékéként DLA dolgozati témájának² is az alkotói önreflexiót választotta, amiben egyéni művészetfilozófiájának, valódi művészi énje gyökereinek feltárására tett kísérletet.

Analitikus módon, történeti megközelítésben folyik Radosza ön- és művészetdefiníciója.

Az alkotói folyamat, azaz az intellektuális vizsgálódás – a több évszázados filozófiai, művészettörténeti, esztétikai, etikai tudásanyag mentén, az esetleges tényezők kiszűrése révén – a valódi szellemi alapok feltérképezésére szolgál, és végső soron az önismerethez vezet.

A képzőművészet rendelkezésre álló, saját eszközeinek számbavétele és ezek céltudatos használata elengedhetetlen alkotói attitűd, hiszen a képzőművészetről való diskurzust – a beszéd nyilvánvaló képlékenységén és könnyen félreérthetőségén túl – nehezíti, hogy nem rendelkezik önálló fogalomkészlettel.

A művészet céljára és értelmére vonatkozó kérdésfeltevéseiben Radosza Attilát szubjektív idealizmusa, valamint eredendő melankolikus alkata vezeti. Feltételezzük, hogy a fogamalko-

EMESE PÁPAI MOVEMENT AS A FORM OF EXISTENCE

Die echte Kunst hat einen idealen Ursprung und eine ideale Richtung;
sie hat ein reales Fundament, aber sie ist nicht realistisch.¹ (J. W. Goethe)

Attila Radosza was born in Győr, in 1965. He graduated from the Hungarian College of Fine Art in 1987, majoring in reproductive graphic art. The same year he was awarded the Béla Kondor Prize; between 1989 and 1992, he received the Derkovits scholarship; in 2006, he won the prize of the Art Flexum Symposium.

From 1998 to 2001, he pursued postgraduate studies at the Department of Painting of the University of Pécs, her tutor was Ilona Keserü. At the same time, he was attending the art courses of the University of Gothenburg. In 2003, his dissertation on Freedom and Boundaries in Non-Figurative Painting earned him a DLA degree from the Faculty of Art at the University of Pécs.

Since 1992, Radosza has been taught at the art department of the Dance and Fine Art School in Győr; in 2008, he was appointed associate professor at the Széchenyi István University in Győr. He is a member of the Association of Hungarian Graphic Artists and the management of the Győr Graphic Atelier Society. In 1998, he was among the founders of the Raab-Art artists' group. He has regularly participated in domestic and international solo and group exhibitions since 1987.

INTELLECTUAL BACKGROUND

Attila Radosza is an artist with a dual perspective: while he is fully immersed in the traditional and intuitive process of creation, he is also incessantly reflecting on it, as an outsider, as it were. At one and the same time, he is creating and processing his creative work, interpreting while producing it.

As a student of the Fine Arts Masterclass of the University of Pécs, he chose artistic self-reflection as the subject for his DLA dissertation², attempting to explore his individual philosophy of art as well as the roots of his artistic self.

Radosza's definition of himself and of art happens in an analytical historic perspective.

The process of creation, that is, the intellectual investigation – along centuries worth of philosophical, art historic, aesthetic, and ethical knowledge, through filtering accidental factors – serves to map the true mental fundamentals and eventually leads to self-awareness.

To keep account of and consciously to use the proper devices of creative art are indispensable components of a creator's attitude since the discourse on fine art, beyond the evident plasticity and easy misconception of speech, is complicated by the lack of an own set of concepts and notions.

In querying the purpose and meaning of art, Attila Radosza is governed by his subjective idealism and his intrinsically melancholy disposition. "We assume that in the depth of

tás mélyén ott lappang a szavakat kikezdő, a fogalmakat meghazudtoló melankólia és így saját életünk kérdéseit, kételyeit is érthetően, ha nem is válaszra készen tudjuk megfogalmazni.³

A görög filozófusok által megalkotott melankólia fogalmának alkalmazása természetesen csak introvertált, kontemplatív alkotó művész esetében lehetséges. Az ilyen alkotó önmagába visszavonulva és az örök értékekre fókuszálva – az egykori bölcsek nyomdokait követve – vállalja az ezzel járó magányt és elszigetelődést, távol tartva magát a felszíntől, azaz a jelen társadalmi, gazdasági, politikai és más efemer történéseitől.

MUNKÁSSÁG

Radosza Attila, akit manapság leginkább festőként tartunk számon, művészi pályafutása során több műfajban is alkotott. A különböző képzőművészeti technikák alkalmazása nem öncél. Minden esetben az állandó, a létezés belső rejtélyeinek, a lélek apróbb és nagyobb rezdüléseinek felszínre hozását célzó törekvés, valamint a műfajok közötti átjárhatóság megtapasztalása, megtapasztaltatása.

A főiskolán és az utána következő időszakban Radosza elsősorban grafikusként tevékenykedett, kisméretű, finom tónusú rézkarcokat készített lírai-absztrakt stílusban. A kilencvenes évek első felében nagyméretű olajfestményeket kezdett festeni, amelyeken a grafikai tanulásait összegezve, lényegretörően formálta expresszív, drámaisággal és líraisággal ellenpontozott karakteres művészi világát. A kilencvenes évek második felében, egy rövid kitérő erejéig, a számítógép nyújtotta speciális kifejezési formákat használta művészi önkifejezésre. Első elektrografikai kiindulási pontját saját korábbi, hagyományos technikával készült grafikai és festményei kinagyított részletei jelentették.

A szín, a forma – akár csak a hang és a dallam – elválaszthatatlan elemei a zenével is komolyan foglalkozó Radosza Attila művészeti világának. Egymást erősítve, egymásra kölcsönösen hatva hozzák létre azt az elengedhetetlen szellemi közeget, amelyben az elvonatkoztatott formák, hangulatok, érzelmek, gondolatok egy teljes, gazdag belső univerzum vizuális kifejeződéseivé válhatnak, miközben szellemi kisugárzásuk révén kapcsolatot teremtenek a jeleket értő és értelmezni tudó, fogékony nézővel.

„Számomra megadatott az a képesség, ami a kép élvezetéhez elvezetett. Képek nézése által tudtam „katartikus” élményhez jutni és ez vezetett a képzőművészet felé... Nem volt érdekes a kép kora, témája, csak annak önmagában levő értékei, és ezek teljes bizonyossággal a zeneihez hasonló festői értékek.”⁴

Az alkotás lényege a hiteles önkifejezés, a saját út megtalálása, a szívós következetességgel megszerzett önismeret és a minden körülmények között vállalt önazonosság.

concept creation there lies the melancholy that erodes words and defies concepts, and hence we are also able to formulate the questions, doubts of our own life comprehensibly, though not ready for an answer.”³

Applying the concept of melancholia, first defined by the Greek philosophers, is only possible, of course, in the case of introverted, contemplative artists. Such creators withdraw into their own inner world and focus on perennial values – following in the footsteps of erstwhile sages, they welcome the solitary and sequestered forms of existence, keeping away from the surface, that is, the ephemeral happenings of present society, economy, politics, and so forth.

WORK

Currently seen mainly as a painter, Attila Radosza has worked in a number of genres in the course of his artistic career. Using various techniques of fine art is never autotelic. In every case, it strives to bring forth the inner enigmas of permanence and existence, of the minor or major vibrations of the soul, as well as to experience and convey the permeability of genres. During college and soon after, Radosza worked primarily as a graphic artist, creating small-scale, finely toned etchings in a lyrical abstract style.

In the first half of the 1990s, he began painting large-scale oil canvases, in which he summarised the lessons learned from his previous experiments with graphic art and shaped his characteristically counterpointed artistic world with a directly expressive and dramatic lyricism. In the late 1990s, he took a short detour via computer graphics, using its special forms of expression to channel his own artistic visions. His first electrographic works often took their point of departure from the magnified details of his own graphic creations and paintings created through traditional techniques.

Colour and form – just as sound and melody, since he is also seriously involved in music-making – are inseparable elements of Attila Radosza’s artistic world. Intensifying one another, they interact to produce the intellectual context indispensable to turn abstracted forms, moods, feelings, thoughts into a visual expression of a total and rich inner universe, while their mental emanations establish a connection towards the receptive spectator capable of understanding and interpreting the signs.

“I have been gifted with the ability leading to the enjoyment of the image. Through viewing images, I have been able to achieve ‘catharsis,’ which directed me towards fine art...”

The age and subject of the image was indifferent, all that mattered were its inherent values, which are quite certainly painterly values similar to musical ones.”⁴

The essence of creation is authentic self-expression, finding one’s own path, a self-awareness acquired through uncompromising relentlessness, and a self-identity adhered to under

Radosza lírai absztrakt alkotásain redukált szín- és formanyelvvel dolgozik. Képein a legszembetűnőbb motívumok a határozott, erőteljes és személyes – mert vissza-visszatérő – félkörre, ellipszisre, nyolcasra, végtelenre emlékeztető – általában a befejezettség, lezártság nyugalmát nélkülöző – kézigyszerű formák, melyek írásjelek benyomását keltik. Képeinek metaforikus tereire erőteljes, szűkszavú gesztusok egymást keresztező, egymást metsző, egymásnak feszülő vonaldinamikája a jellemző.

A korábbról jól ismert sötétkékek, világító narancssárgák, fehér-fekete ellenpontok, illetve az előszeretettel alkalmazott markáns földszínek újabban finomabb, tónusgazdagabb koloritnak adják át a helyüket. Radosza képein egyre hangsúlyosabbak a grafikai hatásokat idéző finom, lazúros átmenetek. A gazdagon, több rétegben megépített, térhatást keltő kompozíciókon a hagyományos festési eljárások most is modern anyagokkal és eljárásokkal keverednek. Egyre sűrűbben fordul elő a festékfújás a képeken, ami a sima, egyöntetű felületek létrehozását szolgálja, melyek így finomabb gesztusokkal artikulálhatók. Ezzel párhuzamosan a régebben hangsúlyosabb, erőteljesebb csemperagasztó nyomok, durvább raszterek, újabban csak az alkotói folyamat által szükségszerűen felülírandó másodlagos, egyre halványuló alapstruktúrákat képeznek.

Az alkotó szavait idézve a „mozgás nélküli, végső, elidegenítő rend”, a rendszer, mindinkább átadja helyét a prioritást élvező „mozgást tartalmazó élő rendnek”,⁵ amiben a véletlennek, a kísérletezésnek és a játéknak egyaránt fontos szerepe van. A kisebb és nagyobb méretű vásznak mellett a művész üvegre, valamint műanyaglapra is készít kísérleti jelleggel festményeket. A művész személyes olvasatában minden, ami a művészetben benne van, az a művész döntése. Ez a döntés azonban olyan művészi, akinek tevékenysége alkata és történelmi helyzete által determinált.⁶

Radosza Attila művészetének alapja kétségtelenül a mozgás. Alkotásai a folyamatos mozgásban levő és szüntelenül változó, tehát élő és ezáltal ható, külső és belső valóság lüktetését tükrözik.

A folyamatosság, a mozgás tartja életben a világegyetemet, a bolygókat, a társadalmakat, az egyéneket, a szerveket, a sejteket és az atomokat,⁷ a mozgás a kapcsolat ember és ember, egyén és valóság között.

A műtárgy maga is – ami a valóságos időben létezik – egy folyamat részeként, a jelenben tárulkozik fel, valósul meg a befogadás által. Az egyetemes mozgás része az alkotást létrehozó érzés vagy érzelem, de az alkotás és a befogadás folyamata is az, ami ideális esetben – a végtelen egy adott pontján – az alkotót és a szemlélőt a katarzis kivételes pillanatában összeköti.

all circumstances. Radosza's lyrical abstract works reveal a reduced idiom of colour and form. The most perspicuous motifs in his pictures are marked, powerful, and – due to their frequent recurrence – personal signature shapes that resemble semi-circles, ellipses, signs of eight or of infinity – but usually lacking the calm of completion or conclusion – and make the impression of ciphers. The metaphorical spaces of his images are characterised by intersecting, conflicting, battling dynamic lines emerging from forceful and terse gestures. The earlier dark blues, shining oranges, black-and-white counterpoints, as well as the marked earth colours he has had a predilection for, have recently made way for a more delicate, more subtly toned colouration. Radosza's pictures make an increasingly emphatic graphic impression evoked through soft, glazed transitions. His compositions richly constructed from several layers leading to a spatial effect continue to mix conventional painterly procedures with modern matters and processes. Ever more frequently do we encounter sprayed layers serving to produce smooth, homogeneous surfaces, which can thus be articulated with more delicate gestures. At the same time, the formerly more stressed and forceful traces of tile adhesives, rougher tone-blocks have lately been pushed into the background, providing merely a fading fundamental structure necessarily to be overwritten during the creative procedure.

Radosza claims the system of an “ultimate, alienating order lacking movement” is gradually replaced by a new priority, that is, “the living order including movement,”⁵ in which accident, experimentation, and playfulness are all very important. In addition to smaller and larger canvases, he has also experimented with painting on other carriers such as glass and plastic plates. In Radosza's own reading, all “that is within art is down to the artist's decision. But this decision belongs to an artist whose activity is determined by their disposition and position in history.”⁶

The basis for Attila Radosza's art is, beyond doubt, movement. His works reflect the pulsation of both inner and outer reality, is incessantly on the move, always changing, always living, movable and moving at the same time.

“Continuity and movement keep the universe, planets, societies, individuals, organs, cells, and atoms alive”⁷ – movement is the connection between two humans, between an individual and reality.

The artwork itself, too, existing in real time, reveals itself as a part of a process in the present, being realised through reception. The feeling or emotion producing the creation is part of universal movement – and so is the twin process of creation and reception as well, which ideally, at a specific point of infinity, connects the creator and the spectator in an exceptional moment of catharsis. Translated by Boldizsár Fejérvári

2011-3
akril/acryl, polikarbonát, 100 x 70 cm

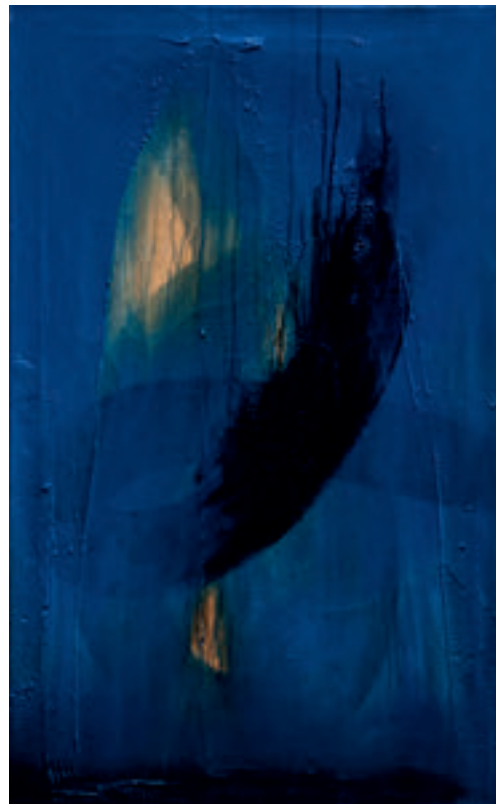
2011-2
akril/acryl, polikarbonát, 100 x 70 cm

2012-1
akril/acryl, polikarbonát, 100 x 125 cm

2012-1
akril/acryl, vászon/canvas, 81 x 55 cm

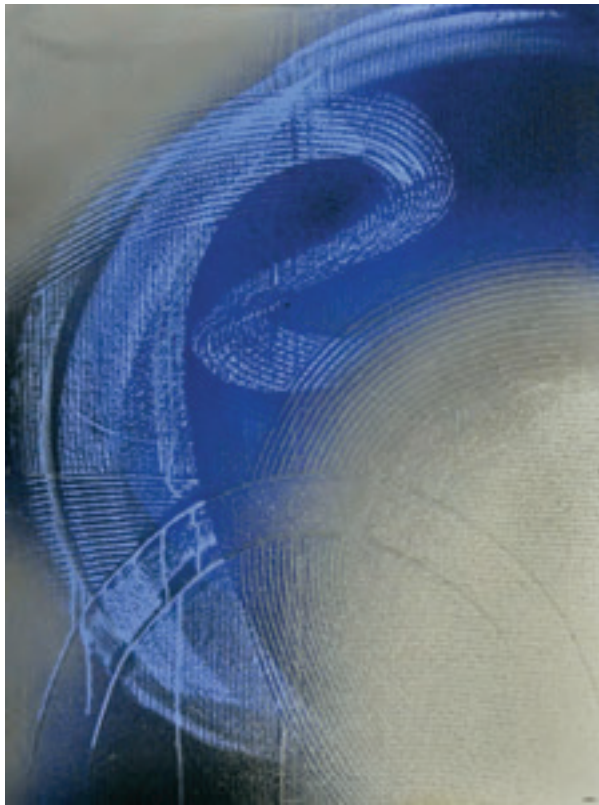
2009-2
akril/acryl, vászon/canvas, 104 x 64 cm

2012-5
akril/acryl, vászon/canvas, 70 x 50 cm

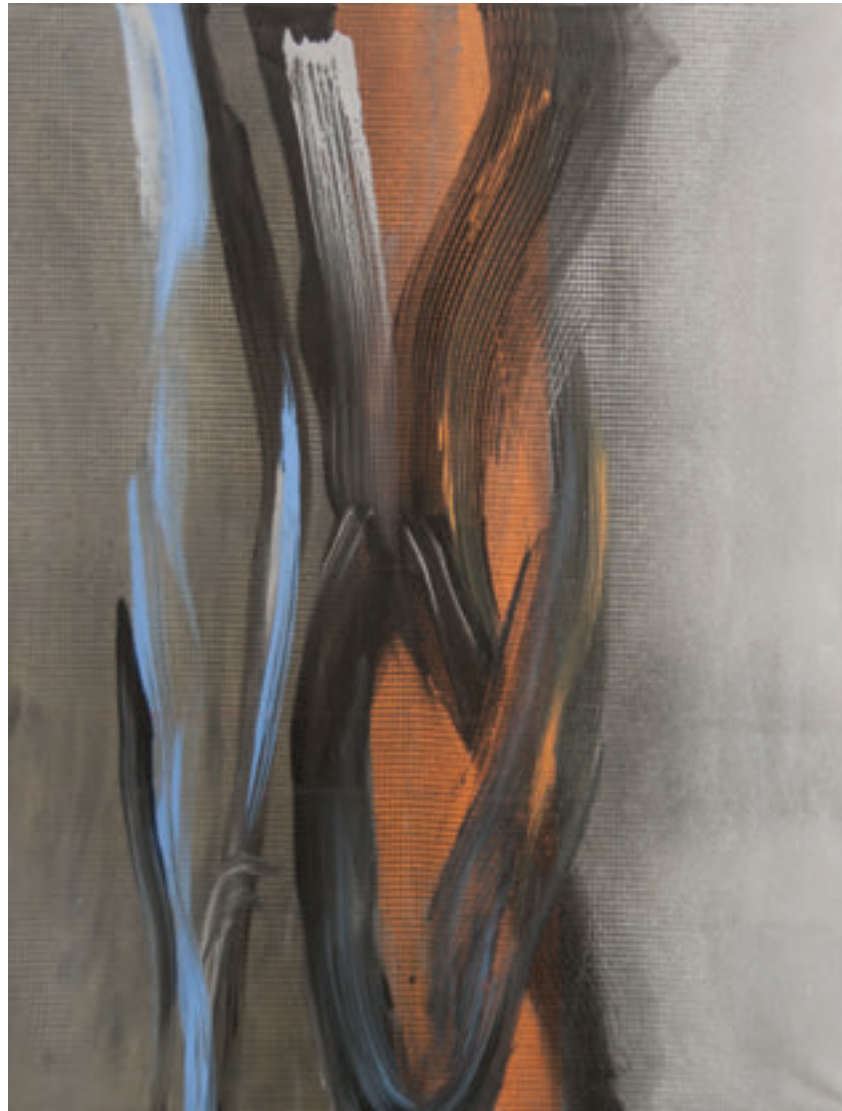
2012-3
akril/acryl, vászon/canvas, 70 x 50 cm

2012-6
akril/acryl, vászon/canvas, 80 x 60 cm

2012-7
akril/acryl, vászon/canvas, 81 x 55 cm

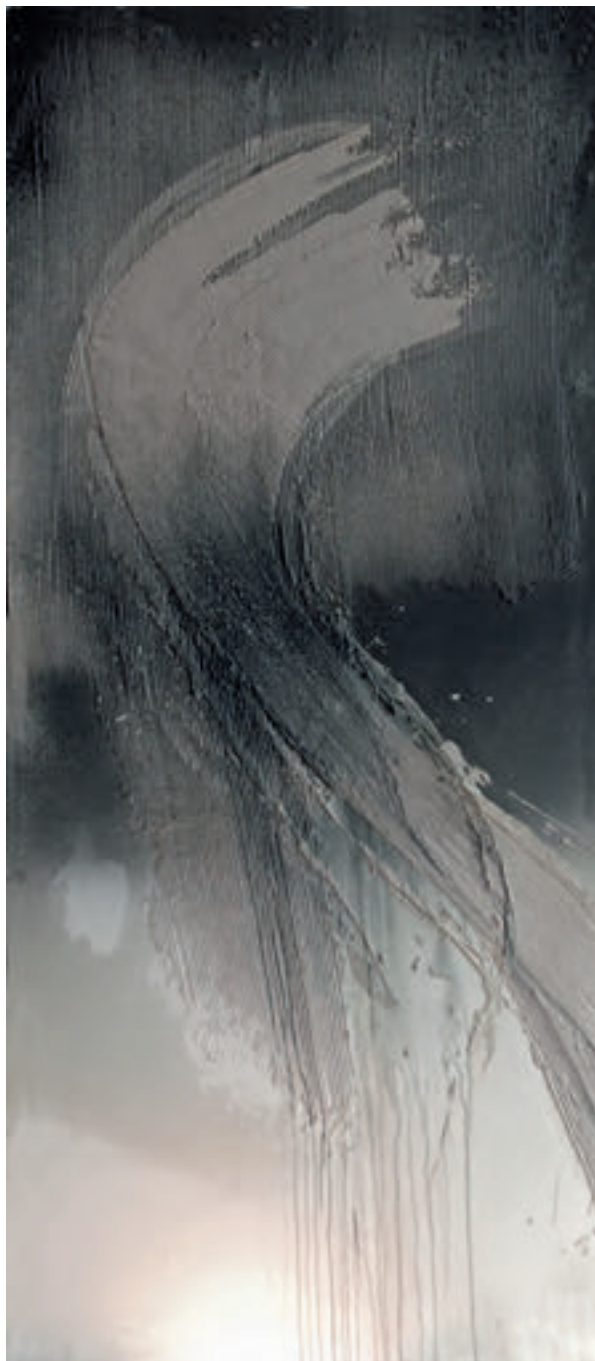
2012-9
akril/acryl, vászon/canvas, 101 x 76 cm

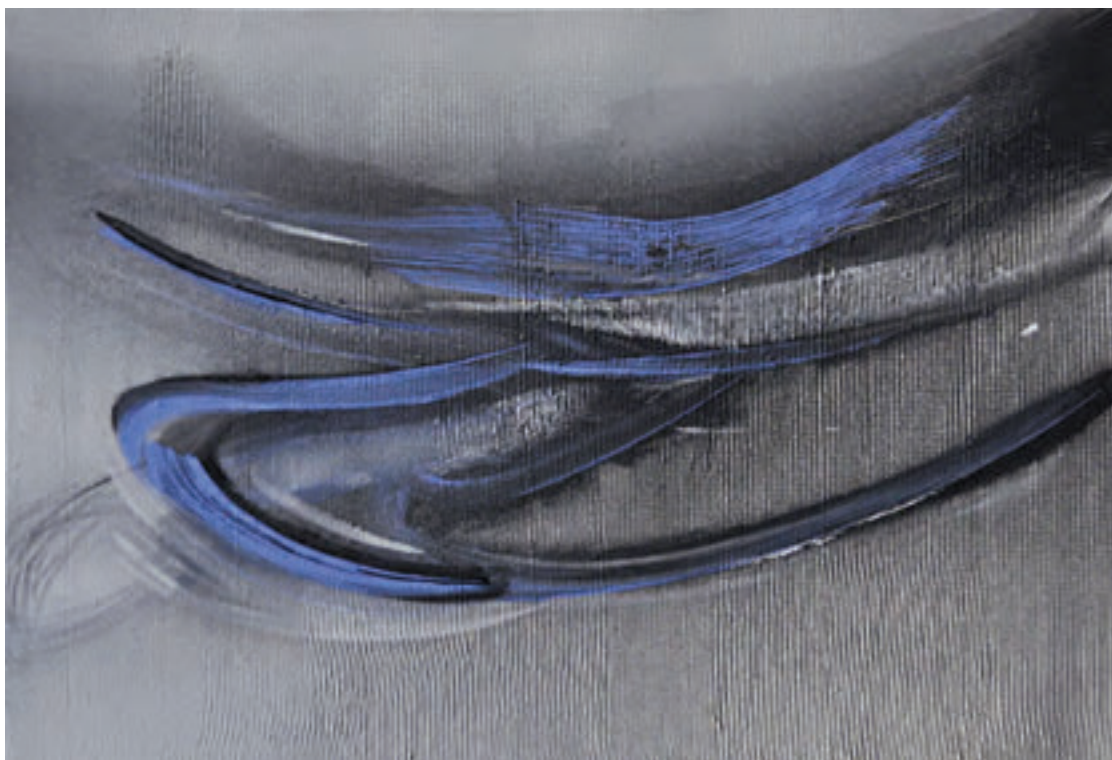
2011-4
akril/acryl, vászon/canvas, 80 x 200 cm

2011-5 akril/acryl, vászon/canvas, 225 x 105 cm

2011-6 akril/acryl, vászon/canvas, 245 x 105 cm

2011-8
akril/acryl, vászon/canvas, 90 x 110cm

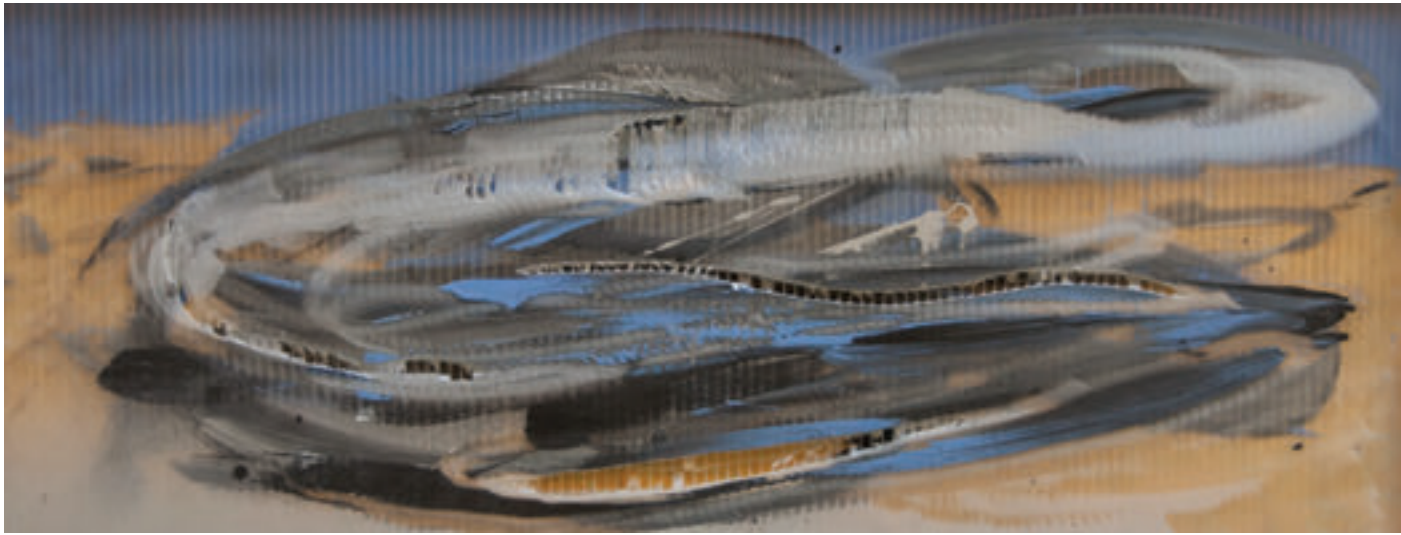
2011-7 (2 pcs.)
akril/acryl, plexi, 50 x 40 cm

2013-1
akril/acryl, plexi, 60 x 50cm

2017-27
akril/acryl, plexi, 70 x 50 cm

2012-9-10
akril/acryl, polikarbonát, 50 x 125 cm

2012-8
akril/acryl, vászon/canvas, 136 x 183 cm

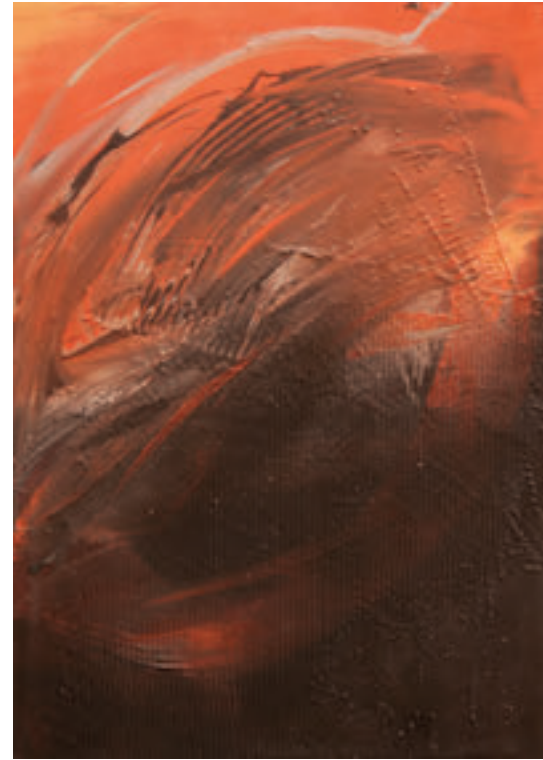

2016/1-8
akril/acryl, plexi, polikarbonát, 40 x 50cm

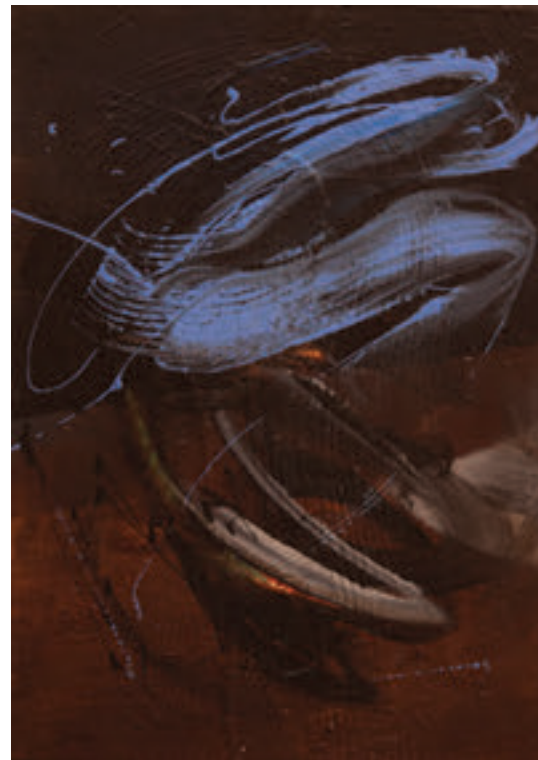
2017-1
akril/acryl, vászon/canvas, 70 x 50 cm

2017-2
akril/acryl, vászon/canvas, 70 x 50 cm

2017-3
akril/acryl, vászon/canvas, 70 x 50 cm

2017-4
akril/acryl, vászon/canvas, 70 x 50 cm

2017-5
akril/acryl, vászon/canvas, 70 x 50 cm

2017-8
akril/acryl, vászon/canvas, 70 x 50 cm

2017-6
akril/acryl, vászon/canvas, 40 x 80 cm

2017-10
akril/acryl, vászon/canvas, 60 x 110 cm

2017-09
akril/acryl, vászon/canvas, 80 x 60 cm

2017-11
akril/acryl, polikarbonát, 100x125 cm

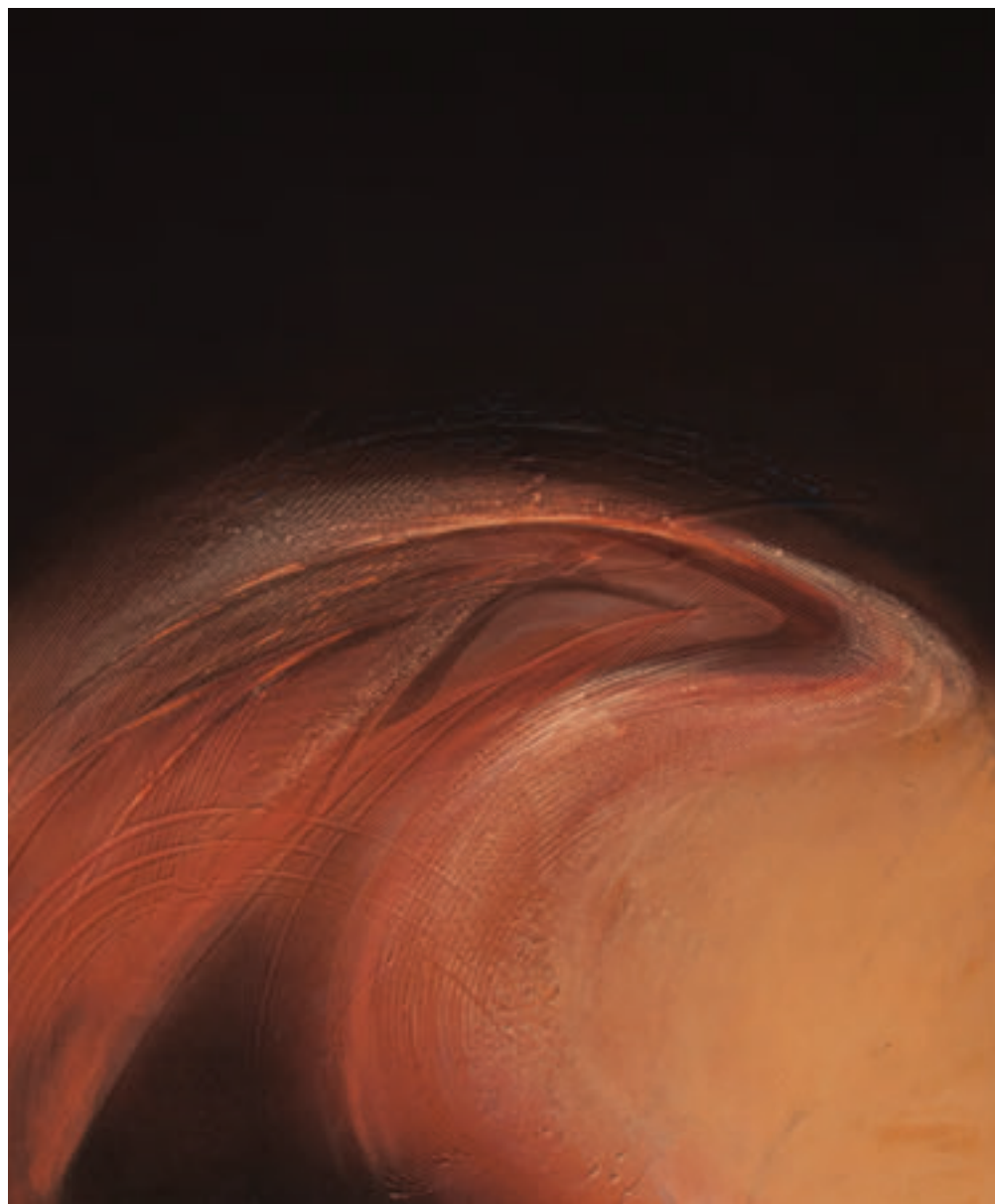
2017-26
akril/acryl, vászon/canvas, 100 x 70 cm

2017-25
akril/acryl, vászon/canvas, 100 x 70 cm

2017-17
akril/acryl, vászon/canvas, 140 x 120 cm

2017-16
akril/acryl, vászon/canvas, 140 x 120 cm

2017-14
akril/acryl, vászon/canvas, 120 x 140 cm

2012-2017
akril/acryl, vászon/canvas, 136 x 183 cm

2017-15
akril/acryl, vászon/canvas, 120 x 140 cm

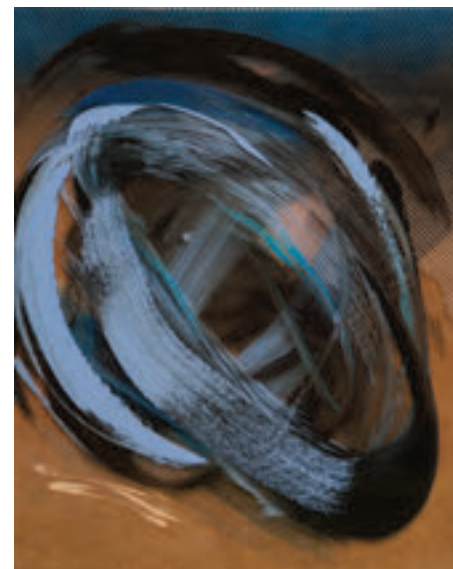
2017-16
akril/acryl, vászon/canvas, 140 x 120 cm

2017-18
akril/acryl, fa/wood, plexi, 24,5 x 98 cm

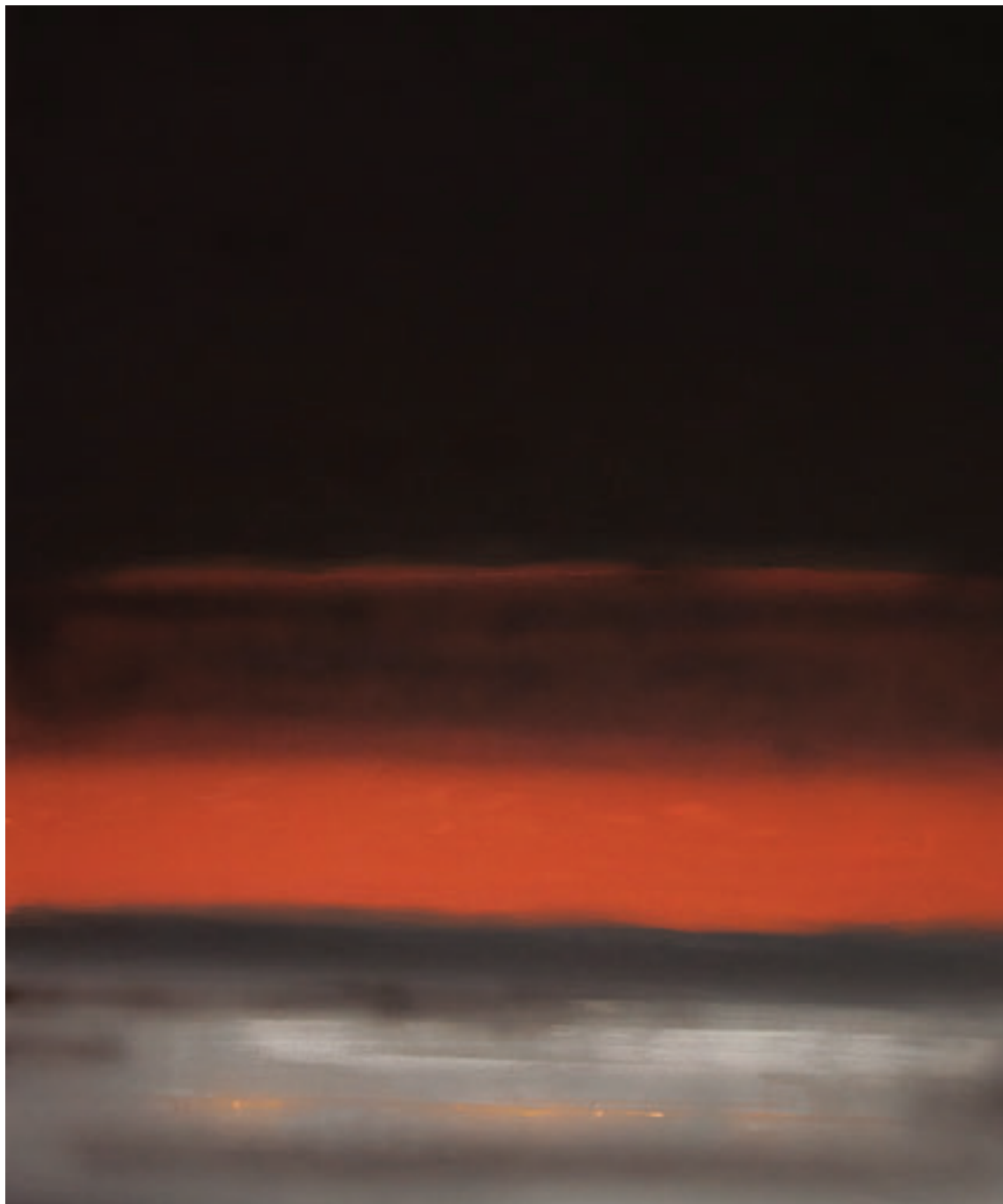
2017-28
akril/acryl, plexi, 70 x 90 cm

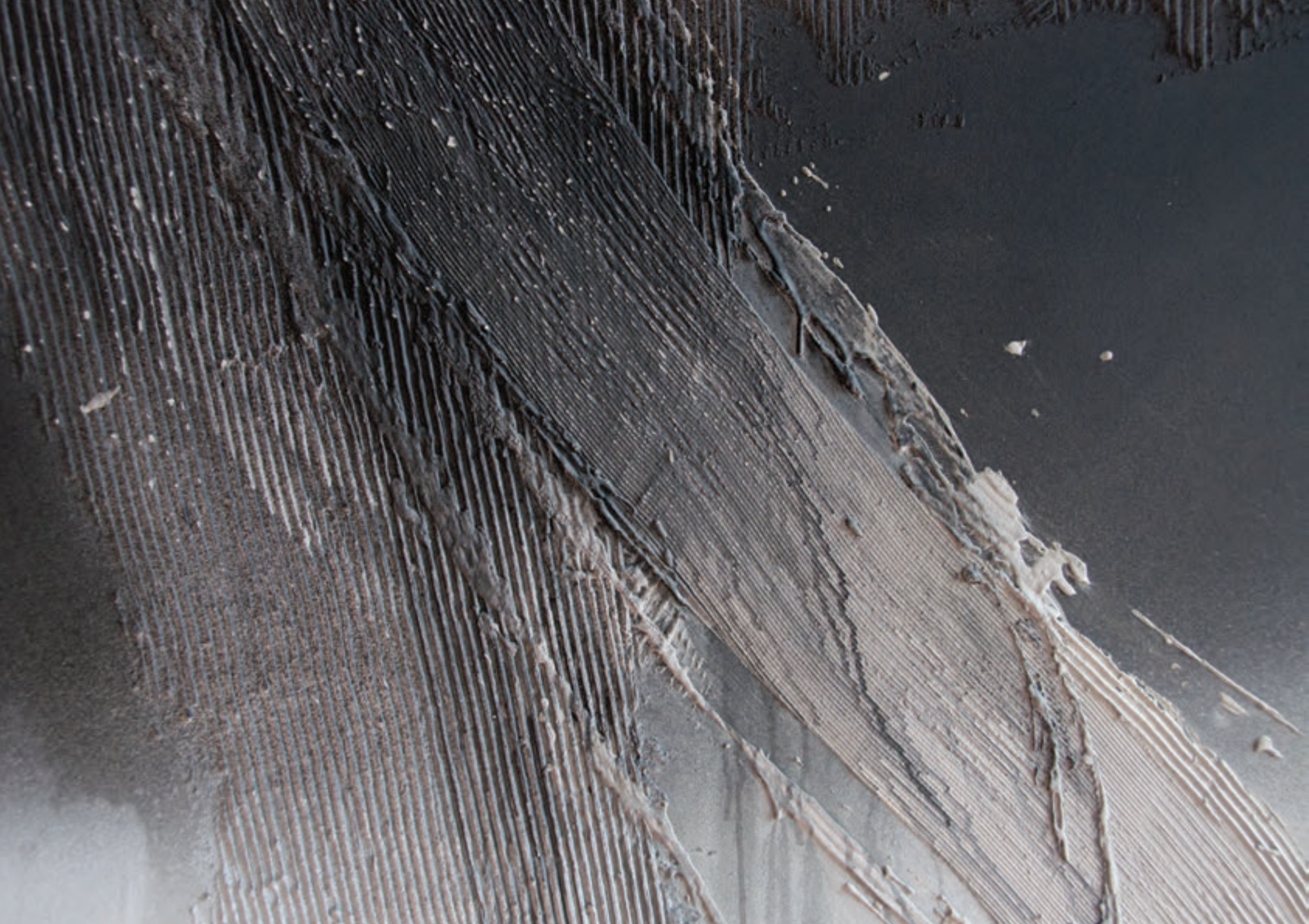
2017-19
akril/acryl, fa/wood, plexi, 70 x 60 cm

2017-20 akril/acryl, vászon/canvas, 220 x 160 cm

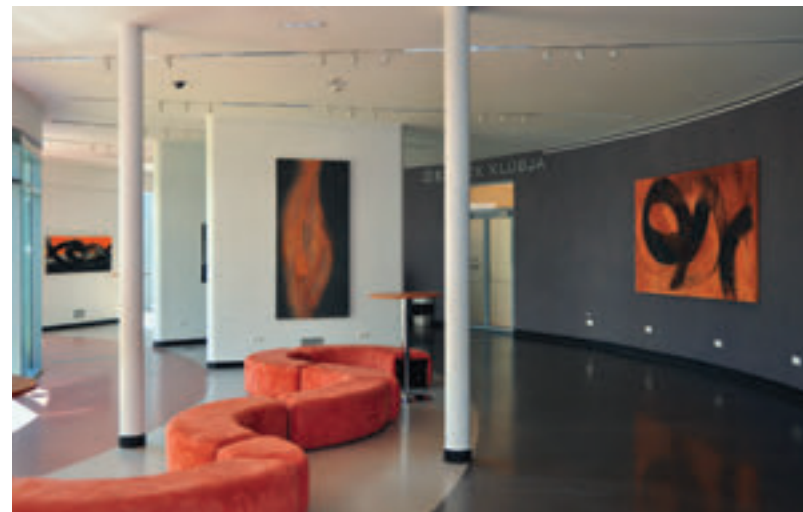
2017-20 akril/acryl, vászon/canvas, 205 x 174 cm

TOLNAY IMRE GESZTUSOK MÉLYÉN

Radosza Attila évtizedek óta festi a legkülönbözőbb méreteken többretegű, erőteljes festőiségű, expresszív vászonképeit, melyeken a 2010-es évek elejéig dominált a kék szín. Be free, be blue – gondolhatta Yves Klein, amikor tüzes ultramarin képeit festette, be blue, gondolhatja, érezheti Radosza is, amikor kék gesztusait festette, helyezte el szürkés közegeiben, bár ő nem az a kölcsönnevő típus, ő a saját kékjét keresi minden értelemben. The Big blue címen írja tenger alatti élményeit egy bűvár a neten és Kosztolányi is az „azúrnak kezd dalolni” Hajnali részegség című versében. A költő valami élesen érzett, de távoli, el- és megérthetetlen, mondjuk így: égi lényeghez szól, a bűvár és talán a festő inkább a mélységekbe hatol. Nem a keszonbetegségről szeretnék írni, de mégis valami keserűdes, titokzatos mélységi mámorba ránt magával Radosza, még ha pillanatokra is. Az anyagban testet öltő spiritudális tartalmak tartományába vonzza és viszi a nézőt. A kékből először a szürke és fekete árnyalatai, minőségei felé mozdult, majd az utóbbi években a föld, a magma anyagai felé, barnák, vörösek, narancsos árnyalatok irányába. De a fekete-barna-szürke árnyalatainak kimeríthetetlen eszköztára, a klasszikus rembrandti, velázquezi atmoszféra meghatározó pillérei maradtak festményeinek.

2006 óta készíti az általa brutálisnak nevezett, nyers gesztusokból születő, később mégis lírai hangokon megszólaló fényt kapott gesztusait. Radosza Attila kitérített szerepeket szán egy-egy rétegnek, felületnek: az általa gondosan felépített anyagi minőségek gondolati-indulati rétegekké minősülnek, intellektuális üzeneteket, szent és profán tartalmakat szólaltatnak meg. Nagylélegzetű festői mozdulatok hanyatlanak misztikusan monokróm, mély tereibe. Vaskos festékpázmák ölelnek körbe erotikusan bársonyos sötét helyeket és felületeket. Az emóció és az imágó a nagyívű, meg-megtorpanó, majd irányt váltó gesztusokban és festék-alácsordulásokban szólal meg, követeli létjogosultságát. Radosza utóbbi években készült képei az anyaghasználat felfedezésének örömről tanúskodnak. E kísérleti utak egyik fázisként polikarbonát-táblákat és plexi-lemezeket használt, melyeken a hordozó átlátszóságát kihasználva többretegű műveket hozott létre, ahol a gesztusok önárnyéka, az egymásra vetődő foltok izgalmas felületeket alkotnak. Attila a hordozó-anyagot helyenként fel-feltépve rusztikus részleteket kreált, sajátos cellákat nyitott meg képmezőin.

RAM, Budapest, Hungary, 2013

Magyar Kulturális Intézet, Bratislava, Slovakia, 2010

Exhibition with Péter Somody, Dunajská Streda, Slovakia, 2012

Black and Blue, PSVMK, Győr, Hungary, 2012

Radosza Attila képi gesztusai nem szigorúak, feszítettek, hanem líraiak, önmagukat keresők, frissek. Ő is önmagát kereső, lírai alkat, megújulni képes módon használja az általa kialakított és tovább gazdagított, kereteit feszegető, szüntelenül kereső eszköztárat. Merthogy „örök vándorai vagyunk önmagunknak, nincsen más tájkép, csak az, ami mi magunk vagyunk” – írja a Kétségek könyvé-ben Fernando Pessoa. – Ilyen közelítésben a világ összetett történéseinek, az intellektus és a külvilág összefüggéseinek egyfajta modellezéseivel állunk szemben Radosza képeit vizsgálva. Pessoa írja már említett könyve előszavában, hogy „a tudományos elméletek összecsapásai-ban már csak a semmi bizonyossága maradt meg, s a kín, hogy ez a bizonyosság nem birtokolható”. Mint látjuk, vagy inkább sejtethetjük, valójában szűk a mozgásterünk, kevés az időnk, dadogók az eszközeink, hogy ittlétünk – Kosztolányi „vendég-léte” – okán hitelesen megnyilvánuljunk. A bizonyosság nem birtokolható, talán kézben sem tartható, de legalább tetten érhető, és ha másban nem, a mozdulatban, kételyben megragadható – ennek egyik hiteles tanúja ez a festészet.

IMRE TOLNAY IN THE DEPTH OF GESTURES

For years, Attila Radosza has been painting expressive canvases that are multi-layered to highly varying extents, carry a powerful pictoriality, and were dominated by the colour blue until the early 2010s. Be free, be blue, Yves Klein might have thought, painting his fiery ultramarine pictures – be blue, Radosza perhaps thought and felt when he painted his blue gestures, planting them in his greyish environments, though not being a borrower, he always seeks his own blues in all senses of the word. A diver shares his underwater experiences on the net as The Big Blue – and the Hungarian poet Dezső Kosztolányi also says, “to the azure I started to sing” (translated by Tamás Kabdebó). The poet addresses something sharply perceived but distant, incomprehensible, and unreachable, a celestial essence, as it were – the diver, and maybe the painter also, delves into the depths. I would rather not write about the diver’s palsy, but Radosza does pull us into some bittersweet and mysterious rapture of the deep, even if for moments only. He attracts and carries his viewers into the realms of spiritual contents manifesting themselves in matter. From blue, he first shifted towards the hues and qualities of grey and black, while in recent years, he has turned towards the matters of earth

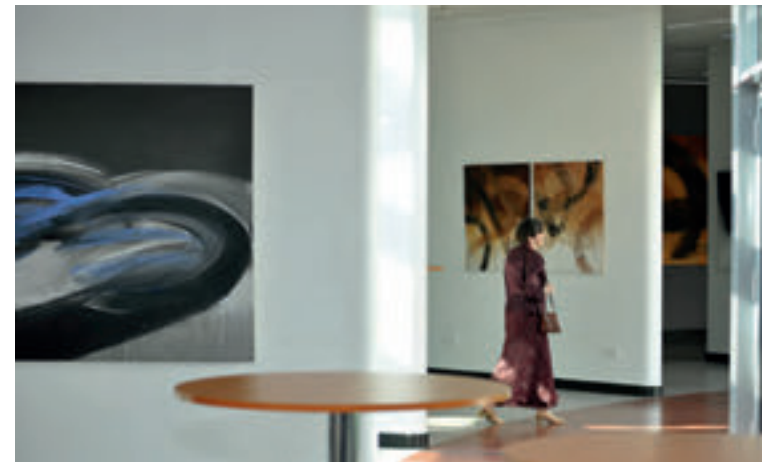
and magma: browns, reds, oranges. But the inexhaustible spectrum of black, brown, and grey tones, the pillars of Rembrandt's and Velazquez' atmosphere, remain dominant in his paintings.

Since 2006, he has been painting his gestures he dubs "brutal," born from rough motions but later developed into lyrical, light-tinged tunes. Attila Radosza prioritises one or another layer or surface: the material qualities he carefully composes become levels of thought and impulse, voicing intellectual messages, sacred and profane contents. Broad painterly gestures sink into his deep monochrome spaces. Thick patches of paint embrace erotically velvety dark places and surfaces. Emotion and image speak in over-arching, interrupted and redirected motions and paint tricklings, demanding their own right to exist. Radosza's more recent pictures reveal a joy of exploring the uses of matter. As a stage of this experimental path, he has used polycarbonate tablets and plexiglass sheets, whose transparency allowed him to create multi-layered works in which the self-shadowing of gestures and the patches projected upon one another bring forth exciting surfaces. Occasionally ripping the carrier matter open, Attila has produced rustic details and opened peculiar cells in his image fields.

The pictorial gestures of Attila Radosza are not strict or tense but lyrical, self-seeking, and fresh. He too is a lyrical character in search of himself, capable of renewing, enriching, and using the set of devices he has developed, always probing into the boundaries of their applicability. "Eternal tourists of ourselves, there is no landscape but what we are," Fernando Pessoa writes in *The Book of Disquiet* (translated by Richard Zenith). – In such an approach, Radosza's pictures invite us to enter a modelling of the complex happenings of the world, of the connections between the intellect and the outside reality. Pessoa, in his preface to his book, states that "all that remained from the clash of doctrines was the certainty of none of them and the grief over there being no certainty." As can be seen, or rather sensed, our room for movement is really narrow, our time little, our devices stuttering, when we try creditably to utter forth our presence here – Kosztolányi's "guest existence." Certainty is not to possess, perhaps not even to be caught, but it is at least traceable and may be grasped, if no other way, in the gesture, in the disquiet of doubt. Radosza's art is an authentic witness to this fact. Translated by Boldizsár Fejérvári

PSVMK, Győr, Hungary, 2012

RAM, Budapest, Hungary, 2013

JEGYZETEK

- ¹ J. W. Goethe (1981): Egy műbarát némely gondolatai s elmékedései. In *Antik és modern*, Gondolat Kiadó, 389 (Tandori Dezső fordítása).
- ² Radosza Attila (2008): *Mozgás – Szabadság és korlátok a nonfiguratív festészetben*. Pécsi Tudományegyetem Művészeti Kara Képzőművészeti Mesteriskola, DLA értekezés.
- ³ Földényi F. László (1992): *Melankólia*, Bp., Akadémia Kiadó.
- ⁴ Radosza (2008), 20.
- ⁵ Radosza (2008), 28.
- ⁶ Radosza Attila (2013): *A művész személyisége és környezete – Néhány szó a mozgásról*. In *Műhely/Széchenyi Egyetem*, 45–49, 46.
- ⁷ Szeifert Judit: *A jövő ősképei*. In: *Élet és Irodalom* (XLVI/41.), 2002, 26.

NOTES

- ¹ “True art has an ideal origin and an ideal direction; it has a real fundament, but it is not realistic.” Cf. Johann Wolfgang von Goethe, “Einige einzelne Gedanken und Betrachtungen eines Kunstfreundes,” *Jenaische Allgemeine Literatur-Zeitung* (1808).
- ² Attila Radosza, *Mozgás: Szabadság és korlátok a nonfiguratív festészetben* [Movement: Freedom and Boundaries in Non-Figurative Painting], DLA diss. (University of Pécs, 2008).
- ³ László F. Földényi, *Melankólia* [Melancholy] (Budapest: Akadémiai, 1992).
- ⁴ Attila Radosza, *Mozgás*, 20.
- ⁵ Radosza, *Mozgás*, 28.
- ⁶ Radosza, “A művész személyisége és környezete: Néhány szó a mozgásról” [The Personality and Environment of the Artist: Some Words about Movement], in *Műhely* (2013/2) 45–49, 46.
- ⁷ Judit Szeifert, “A jövő ősképei” [The Archetypes of the Future], in *Élet és Irodalom* XLVI.41 (2002), 26.

Radosza Attila
radoszatta@gmail.com
www.sze.hu/~radosza/